

Dag 776 – donderdag 12 februari

Laguns eten is niet helemaal ontdooid deze ochtend. Ik probeer ongeveer de juiste hoeveelheid uit het bakje los te peuteren en zet dat even boven op de verwarming. Lagun gaat post vatten aan de voet van de radiator. ;-) Eventjes geduld vriendje...

Hij lijkt me wel doodmoe van gisteren. De hele voormiddag vertoeft hij vol overgave in dromenland. Pas wanneer ik mijn middagpauze neem, komt hij even van zijn kussen. Om dan vlak voor mijn voeten, net wanneer ik mijn bokes heb gesmeerd en die wil oppeuzelen, een bergje kots te deponeren. Denk jij zo over mijn eten vriendje? Awel hé, je moest eens weten wat ik van dat van jou vind tegenwoordig! ;-) Alle gekheid op een stokje: dit is geen leuke ontwikkeling. Ik had nu zo gehoopt dat zijn nieuwe dieet hem wel zou bevallen. Misschien moet ik nog een dagje doorbijten en heeft zijn gestel wat tijd nodig om te wennen aan die fijne rundsmix?

Deze avond komt Daphné Nimbo bij ons brengen voor een weekje logement. De twee kennen mekaar van op de groepstrainingen maar hebben nog niet echt de kans gehad met elkaar te spelen. Dat maken ze nu meteen goed zie. ☺

De eerste twee uur laten ze mekaar gewoonweg geen seconde met rust. Een lust voor het oog. Bruin en wit in mekaar verstrengeld. Na het spel lijkt het wel alsof Lagun mènchen in zijn haar heeft getrokken met die witte plukken die zijn rug bedekken. ☺

Ik laat ze nog even buiten. Laika, het hondje van de burens, is ook net in de tuin. Ze blaft zoals gewoonlijk en Nimbo doet lustig mee. Ai... jij toch ook niet hé Lagun? Maar tuurlijk wel: als Nimbo blaft, dan kan hij niet achterblijven. Hopelijk wordt dit geen gewoonte. Ik was nu zo blij dat Lagun niet op Laika reageerde.

Daphné heeft ook twee knaagbenen mee gegeven, voor elk eentje. Ik denk met heimwee terug aan de tijd dat ik Darko, Yana en Lagun allemaal samen een knabbelding kon geven en dat ze zonder strubbelingen elk op hun matje lagen te genieten. Uiteraard met de nodige wissel op tijd en stond: dat beentje van die ander moet toch gewoon lekkerder zijn niet?! Ik probeer het nog eens met Lagun en Nimbo ook maar dat loopt al gauw verkeerd. Aanvankelijk ben ik hoopvol wanneer ze allebei netjes naast elkaar gaan zitten en elk een beentje aannemen. Dan is het riebebedie naar hun respectieve kussens en dan... gebeurt er niks. Geen van de twee knabbelt aan zijn beentje en je voelt de spanning zo stijgen. De loebassen verstijven en ik wéét dat als ik nu beweeg, ze in mekaar gaan hangen. Dus ik blijf doodstil zitten. Bart die echter met zijn rug naar het spektakel zit, verschuift zijn bureaustoel en BAM! Daar hebben we het. De twee vliegen mekaar aan. Zucht. Geen erg, ik ben er snel bij en uiteindelijk raken ze mekaar ook niet echt. Meer show en lawaai. De botjes worden terug opgeborgen en twee minuten later zijn ze opnieuw allerbeste vriendjes. Dat heb je dan wel met onze viervoeters natuurlijk.

Dag 777 – vrijdag 13 februari

Vrijdag de dertiende... zal de dag zijn naam eer aandoen?

De dag begint wel goed. Nimbo heeft zich niet laten horen deze nacht - ook niet toen Bart om half vijf is opgestaan om te gaan werken - en de twee vriendjes komen me enthousiast afluiken en begroeten. Zo moet elke dag starten zie. ☺

Ik laat ze meteen buiten en ze aarzelen geen twee seconden: ravotten!!!!

Zodra ik hun eten prepareer, stormt Lagun zijn bench al in. Deze ochtend geef ik hem gewoon terug de hamburgers van complete pens. Ik weet dat hij daar niet op reageerde en heb weinig zin in kots in de trein.

De twee spelen na het eten nog eventjes verder maar dan is het tijd om Lagun zijn hesje aan te trekken en te vertrekken naar het werk. En oh wat is hij daar niet enthousiast over... hij maakt het me wel duidelijk dat hij liever bij Nimbo thuis zou blijven.

De rest van de dag hoef ik ook niets meer te vragen aan Lagun. Heel even wil hij nog mijn lege plastic fles naar de waterfontein brengen – zonder er gaatjes in te maken. Maar dan houdt het op. Hij stapt niet meer netjes naast me, kijkt niet meer wanneer ik dat vraag, weigert een lepel met plastic houvast op te rapen, wil niet duwen tegen de deur om ze te openen... Ik denk dat ik er me vandaag zal moeten bij neerleggen. Ofwel voelt hij zich niet goed, ofwel is hij aan het mokken.

Of is het dan toch vrijdag de 13^e?

De hele dag blijft hij apathisch. Hij gaat ook geen aandacht schooien bij mijn collega's.

Deze avond zijn we uitgenodigd bij familie in Landegem maar die hebben eigenlijk liever geen woefies in huis en dat respecteren we dan ook. Dat vraagt wel eerst om een lange avondwandeling met het olijke duo. Omdat Nimbo nog netjes moet leren wandelen en de Canisha-bevelen moet krijgen, neem ik hem bij mij en krijgt Bart Lagun onder zijn hoede. Ik maak het mijn ventje wel wat makkelijker door Lagun zijn harnasje aan te trekken. Zo een Golden is toch een heel ander karakter dan een platjasje. De band is er ook nog niet tussen Nimbo en mij en dat zal ik geweten hebben. Naast Bart en Lagun slaan we nu maar een belabberd figuur.

Dag 778 – zaterdag 14 februari

Vannacht zijn we pas laat thuis gekomen. Dat maken we vandaag goed voor onze kameraadjes. Lagun staat opgeschreven voor een spelklasje om half tien in de vroege vroege... Ben benieuwd of hen de 'nieuwe' Lagun zal opvallen.

Daphné heeft me gewaarschuwd dat Nimbo niet vlot in de auto springt. Oh ik hoop dat dat bij ons anders is want Nimbo weegt wel net wat meer dan Lagun en er staan wel wat autoritjes op het programma... Ik zorg ervoor dat we in een snelle beweging het huis verlaten, dat de koffer van de auto open staat, ik snoepjes in de aanslag heb en al spelende lok ik Nimbo de koffer in. Alsof het niks voorstelt! We staan allemaal eventjes perplex maar ik herpak me snel en overlaad Nimbo met snoepjes en 'flinks'.

Op de lange oprit naar de speelweide laten we Lagun al los. Die heeft geen twee woorden nodig om uit zijn startblokken te schieten want aan het hekken ziet hij Eager al klaar staan. Alleen... dat was een beetje buiten de reactie van Nimbo gerekend. Sleuren!!! Hij blaft uit colère omdat hij niet los mag en tracht zich los te trekken. Dat mijn arm mee los komt van mijn lijf en dat hij zijn strottenhoofd overtrekt, dat is maar bijzaak.

Ik zie dat Katrien Eager en Lagun al op de weide mag laten van Carl en geef teken dat het ok is. Een kleine tien minuten later geraak ik ook aan de ingang met Nimbo die intussen wat gekalmeerd is. Carl

komt es piepen naar onze nieuwe aanwinst en zegt meteen dat hij er ook bij mag op de weide. Zonder dat ik iets heb gevraagd. Schitterend!

Het is eraan te merken dat het vandaag de dag van de liefde is; de viervoeters dansen met elkaar, geven elkaar volop zoenjes en Lagun lijkt zich absoluut in doggy heaven te bevinden. Het verschil sinds zijn nieuwe dieet is overduidelijk, ook op de speelweide. Ik zie daar een ander platjasje staan. Hij checkt nog wel af en toe in bij mij maar heeft veel meer zelfvertrouwen, is veel meer ontspannen en speelt werkelijk met iedereen. Alleen de veel snellere Collie laat hij links liggen na menige vergeefse poging om hem te kunnen bijhouden. ;-)

En het is ook zichtbaar voor anderen want Carl komt me meteen complimenten betuigen. Hij is vol lof over wat hij ziet en ook ietwat verbaasd over hoe groot dat verschil wel kan zijn met louter voeding.

Na het klasje kruipen we nog even in de cafetaria met Katrien en Eager en Sabine komt zich bij ons voegen met haar twee nieuwe pupjes. Lagun en Nimbo zijn geweldig nieuwsgierig naar die bolletjes cute maar bij Lagun gaat het snel over. Even snuffelen, even porren met de poot... wil jij niet spelen? Pfff, dan interesseer je me niet. En hij komt terug bij mij.

De "voiture" voor Nimbo op de terugweg is al veel minder een makkie. Lagun springt als eerste in de koffer en daarna weigert Nimbo dienst. Er is nochtans genoeg plek... we halen een niets begrijpende Lagun terug uit de koffer, ik neem een aanloopje met Nimbo, maak hem wat zot en loop samen met hem recht op de koffer af... Voiture!!!! ... en bam, daar zit ik dan: alleen de koffer ingedoken. :-D Het wordt echt een moeilijke bevalling en uiteindelijk vraag ik gewoon dat Nimbo zijn twee voorpoten in de auto zet en doe ik de rest van het tilwerk. Waar zou dat toch kunnen aan liggen? Nimbo lijkt me niet nerveus te zijn voor de rest van de rit. Hij gaat er zelfs af en toe bij liggen – in tegenstelling tot bij Daphné volgens wat ze me heeft verteld.

Lagun wil meteen weer buiten in de tuin wanneer we thuis aankomen. Ik zie dat hij plat op zijn buik gaat liggen. Hm, meestal geen al te best teken... en ook deze keer is dat niet anders: mijn kleine man geeft over. 't Is te zeggen: hij produceert iets dat op een gi-gan-tische haarbal lijkt. Te veel schapenpralientjes en gras gegeten misschien?

Dag 779 – zondag 15 februari

Deze voormiddag hebben we een ambitieus plan: met twee assistentiehonden in opleiding naar de Boat show gaan in Flanders Expo. Dat betekent eerst tien minuten trein en dan een tram... Voor Lagun is dat niks nieuws, voor Nimbo daarentegen... We zien het wel, ik vermoed dat Nimbo zijn collega's voorbeeld wel zal volgen.

Een eerste gelukstreffer: de weekendtrein is een modernere trein dan wat we door de week gewoon zijn en de instap is heel makkelijk. Nimbo aarzelt niet en volgt Lagun vlot de trein in. Lagun snapt er echter niks van. Waarom houdt zijn vrouwtje zich nu bezig met een andere hond? Vanonder Barts zitje kijkt hij Nimbo en mij een beetje verwijtend aan. Nimbo is ietwat nerveus maar neemt een voorbeeld aan Lagun en kalmeert al heel snel. De rest van ons avontuur zal uiteindelijk ook zo verder verlopen. Lagun gedraagt zich echt als een rolmodel – buiten dat we van geen van beiden een plasje krijgen op het laatste grasperk voordat we de Expo binnen stappen. Dat wordt nog spannend...

Het is best wel druk op de beurs en onze jongelingen vallen gelukkig netjes in de pas en blijven dicht bij ons. Zelfs in de zaal met grote zwembaden om watersporten uit te proberen blijven ze kalm. Wauw! Dat was vorig jaar wel anders met Lagun die een plonsje of een surfplank ook wel zag zitten. 😊

Wanneer we even hallo gaan zeggen aan onze collega's van het BIPT, gaat Nimbo er al meteen languit bij liggen. Die jongeling is uitgeteld. En een half uurtje later volgt Lagun dan ook eens het voorbeeld van zijn jongere confrater. Ondanks dat hij het harnasje aan heeft. Het wordt een heel leuke ervaring uiteindelijk en we worden van alle kanten overstelpt met vragen van nieuwsgierige bezoekers waaronder één meneer die ons komt vertellen dat zijn buurvrouw ook zo honden opleidt. Een zekere Daphné... ook zo een Golden Retriever zoals wij bij hebben... Hij lijkt er wel heel straf op hé...? 😊😊

We hebben ze allebei kapot gemaakt denk ik. Terug thuis is Nimbo echter veel sneller hersteld dan Lagun. Nimbo tracht Lagun voortdurend te verleiden tot een spel maar daar gaat mijn kleine man niet op in. Worden we een dagje ouder schat?

Terwijl we ons eigen eten klaar maken, bereid ik ook dat van de viervoeters reeds. Zij moeten echter even wachten tot ons 'bakkie' op is en dat is dik tegen de goesting van Lagun blijkbaar. Hij is dat niet gewoon dat zijn eten daar klaar op het aanrecht blijft staan wachten. Een goed lesje in geduld dus...

Na het eten kruipt Lagun meteen terug op zijn kussen. De lieverd begint zelfs te snurken! Hoe moe moet die wel niet zijn?!

Dag 780 – maandag 16 februari

Lagun heeft er precies wel zin in om mee te gaan naar Brussel vandaag. Ik vermoed dat het jonge geweld Nimbo toch iets te veel is voor Lagun en dat mijn ventje wat rust wil.

Lagun staat ook vaak vanuit de tuin naar mij binnen te kijken aan het raam in plaats van op de avances van Nimbo in te gaan en te spelen. Pas wanneer ze terug binnen zijn, zal Lagun zich af en toe laten verleiden tot een spelletje touwtje trek maar dan moeten ofwel ik ofwel Bart meedoen of toch op zijn minst kijken. Een echte mensenhond in plaats van een honden hond?

Dag 781 – dinsdag 17 februari

Deze ochtend word ik al vroeg wakker. Ik zorg ervoor dat ik Lagun eerst uit de bench laat. De voorbije dagen heeft Nimbo dat voorrecht mogen genieten – gewoon, omdat ik zijn bench eerst tegenkom maar het gaat er veel rustiger aan toe als ik eerst de “heer des huizes” uitlaat merk ik nu.

Door de dag stel ik vast dat Lagun wijkt voor Nimbo, hij blijft uit zijn buurt. En aangezien Nimbo aan mijn zijde plakt, betekent dat dus dat Lagun van mij weg blijft. 😊

Nimbo krijgt nu wel in Laguns bench te eten en mijn kleine man op zijn gebruikelijke plek. Ik laat hem mijn sleutelbos nog eens oprapen voor zijn ontbijt en dat doet hij met verve.

Ons platjasje krijgt vandaag een mix van hamburgers van complete pens en zijn definitieve rauw voer. Hij ruikt het verschil lijkt me want hij gaat aanvankelijk iets behoedzamer zijn bakje te lijf. Uiteindelijk beslist hij dat het duidelijk een succes is.

Over de middag komen mijn ouders op bezoek. Lagun en Nimbo halen al hun trucen uit de doos om de meeste aandacht te krijgen. Moeke informeert even naar onze rat en met enige blijdschap kan ik haar melden dat we haar al een paar weken niet meer hebben gezien. De viervoeters gedragen zich ook niet meer nerveus rond de composthoop... Pa en ma kijken me ineens met gefronste wenkbrauwen aan. "Ben je zeker meisje?" "Eum..." Ik kijk naar de composthoop en zie daar niet 1, niet 2, niet 3... maar ZES ratten! Gezellig aan het knabbelen! WTF?! (pardon my French)

Jeetje, hoe moet ik die nu weg krijgen? En liefst voordat ze nog verder kweken! Vergif kan niet met honden in de buurt. Rattenvallen... zoveel heb ik er niet, en ze zijn zeker niet groot genoeg... klemmen... neen want zaterdag komt Kasper terug en die durft wel eens over de draad te wippen op de composthoop. Slik!

Het was lang geleden dat ik overigens nog eens een 'strontluchtje' had geroken dat rond de viervoeters blijft zweven... maar daar is het weer deze middag. Lagun eet toch niet terug pralientjes?! Even een snelle inspectie... en neen hoor: het is ons blondje!

Dat wordt weer opletten geblazen. Ik ga onze tuin nog vogelvrij gebied moeten verklaren op den duur...

's Avonds genieten we gelukkig van een lange, doch frisse, avondwandeling.

Dag 782 – woensdag 18 februari

Het gastgezin van Nimbo heeft me gevraagd of ik als ervaringsdeskundige Nimbo eens wil mee nemen in de trein en naar het werk. Ja hoor, geen probleem. Dacht ik...

Wat ik echter al zo lang allemaal vanzelfsprekend vind, is blijkbaar toch niet zo vanzelfsprekend... Nimbo wil niet in de auto springen, hij is veel 'luier' dan Lagun, hij deinst achteruit wanneer de trein arriveert, hij past bijna niet onder de zitjes in de trein, en vooral... hij wil niet uit de trein! Wanneer hij de "afgrond" naar het perron ziet, gaat hij vol in de remmen! Komaan kerel... je bent groter en fitter dan Lagun, dit ga je me toch niet maken?! Maar ja hoor, ik mag een woefie van 40 kilo dragen... Arme arme rugje van me...

Ongelooflijk hoeveel Lagun eigenlijk al kent en kan nu ik het zo kan vergelijken. Ik sta er niet meer bij stil. Nimbo mag dan wel rustiger zijn dan Lagun, ik mis toch wel dat woefie dat recht veert elke keer ik mijn pink beweeg en me vragend staat aan te kijken "Wat ga je doen vrouwtje?!", "Mag ik mee vrouwtje?!", "Nu vrouwtje", "Toe vrouwtje"...

Dag 783 – donderdag 19 februari

Het wordt een drukke thuiswerkdag vandaag en over de middag moet ik de twee collega-assistentiehonden ook nog eens twee uur alleen laten.

Wendy verbaast zich erover dat ik het aandurf om de twee los in de woonkamer bij mekaar te laten tijdens mijn afwezigheid. Mja... had ik eigenlijk gewoonweg niet bij stilgestaan. Het komt me zo natuurlijk over. En die twee kunnen het wel vinden met mekaar. Wat zou er kunnen gebeuren? ;-)

Niks zo zal gelukkig blijken. 😊

Ook deze avond duffelen we ons goed in en trekken we er met de twee viervoeters op uit door het donker na een wel heel lange werkdag. Ik loop er helemaal versuft bij en voel dat ik weinig geduld heb voor Laguns gesleur. Helaas is het ook weer van dat zottekindjesweer en gedraagt mijn kleine kereltje zich allesbehalve voorbeeldig. Het zal wel een samenloop van omstandigheden zijn... Gisteren heb ik hem vervangen door Nimbo, vandaag is het raar en vooral winderig weer, en ik loop gespannen.

En toch heeft het me deugd gedaan.